

Ο Μοναχός που είδε οφθαλμοφανώς να φεύγει από αυτόν η Χάρη του Αγίου Πνεύματος

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Ένας Μοναχός κατέβηκε στην πόλι να πουλήση το εργόχειρό του. Στο δρόμο συνάντησε κατά τύχη μια ωραία νέα, θυγατέρα ειδωλολάτρου ιερέως.

Άφησε αφύλαχτο τον εαυτό του και τόσο κυριεύτηκε από την κακή επιθυμία, που ξέχασε τις υποσχέσεις που είχε δώσει στον Χριστό για παρθενία και αγνότητα και τη ζήτησε από τον πατέρα της για σύζυγο.

– Δεν μπορώ να σου υποσχεθώ, του είπε εκείνος, αν δεν ρωτήσω πρώτα το θεό μου.

Πήγε πράγματι στο μαντείο να πάρη χρησμό.

– Ζήτησέ του ν’ αρνηθή το σχήμα του Μοναχού και το Βάπτισμά του, απάντησε το

μαντείο ή μάλλον ο διάβολος.

- Αρνούμαι και τα δύο, τόλμησε να ξεστομίση ο δυστυχισμένος καλόγερος, σκοτισμένος από την παράλογη επιθυμία του.

Τότε είδε να βγαίνει από το στόμα του ένα κατάσπρο περιστέρι και να χάνεται στο άπειρο.

Ο πατέρας της νέας όμως δεν ικανοποιήθηκε αμέσως, ζήτησε και δεύτερο χρησμό.

- Μη του δώσης τη θυγατέρα σου, είπε το μαντείο. Ο Θεός του δεν τον εγκατέλειψε ακόμη.

Σαν τ' άκουσε ο αρνητής συγκλονίστηκε, συντρίφτηκε η καρδιά του.

- Ο άθλιος εγώ, εφώνασε αρνήθηκα ένα Θεό που ποτέ δεν αρνείται το έργο των χειρών Του.

Θρηνώντας τη φοβερή αμαρτία του πικρά, σαν τον Πέτρο.

Γύρισε στην έρημο. Πήγε ευθύς σ' έναν από τους αγίους Πατέρας κι' εξωμολογήθηκε βαθειά μετανοημένος.

Εκείνος τον άκουσε με κατανόηση, τον στήριξε, τον παρηγόρησε, αλλά του έδωσε βαρύ επιτίμιο:

- Κλείσου σ' εκείνο το απόμερο σπήλαιο, του είπε και του έδειξε τη σπηλιά που ήταν επάνω από την καλύβα του, στην κορφή του βράχου. Τρώγε λίγο ξερό ψωμί μια φορά στις

τρεις ημέρες και μη παύσης να προσεύχεσαι με θερμά δάκρυα στον φιλόανθρωπο Θεό να σ' ελεήσει. Το ίδιο θα κάνω κι εγώ για χάρι σου κι' ελπίζω πως με κάποιο σημείο θα μας φανερώση ο Κύριος πως δέχτηκε τη μετάνοιά σου.

Ο Αδελφός ακολούθησε πιστά τη συμβουλή του Αγίου Γέροντος.

Ενήστευε όμως κι ο Πνευματικός και συγκοπίαζε με τον μετανοούντα.

- Σε παρακαλώ, Κύριέ μου, έλεγε στην προσευχή του, με πολύ πόνο, ο συμπαθής Γέροντας, χάρισέ μου την ψυχή του Αδελφού και δέξου τη μετάνοιά του.

Ο Πανάγαθος Θεός άκουσε τους στεναγμούς και των δύο.

Ύστερα από μια βδομάδα που πήγε ο Γέροντας να ιδή τι κάνει ο Αδελφός, εκείνος του φανέρωσε πως είχε διακρίνει πολύ ψηλά στον ουρανό το περιστέρι, που με την άρνησι είχε βγη απ' το στόμα του

– Εξακολούθησε τον αγώνα, Αδελφέ, κι έχε την ελπίδα σου στο θείο έλεος, είπε ο Γέροντας και τον άφησε πάλι μόνο.

Πέρασε ακόμη μια βδομάδα κι' ο Αδελφός, πιο παρηγορημένος, εξωμολογήθηκε στο Γέροντα πως το ποθούμενο περιστέρι πήγε και στάθηκε πολύ κοντά στο κεφάλι του.

– Συνέχισε, τέκνο, την καλή σου μετάνοια, είπε εκείνος ευχαριστημένος.

Σαν πέρασε κι η τρίτη βδομάδα, πήγε πάλι ο καλός Πνευματικός να επισκεφθή την ψυχή που είχε αναλάβει.

Βρήκε τον Αδελφό να κλαίη από χαρά.

– Ήρθε το περιστέρι, Αββά, του είπε μόλις τον είδε, λίγο προτού φανής εσύ και κάθισε επάνω στο κεφάλι μου. Καθώς άπλωσα με λαχτάρα το χέρι μου να το κρατήσω, να μη

μου φύγη πια, μ' ένα πήδημα εκείνο μπήκε στο στόμα μου.

– Ας έχη δόξα ο Θεός, τέκνον μου, είπε συγκινημένος ο Αββάς, που μας πληροφόρησε πως δέχτηκε τη μετάνοιά σου. Πήγαινε τώρα στο κελλί σου και πρόσεχε πολύ τον εαυτό σου να μη διώξης άλλη φορά τη Χάρι του Αγίου Πνεύματος, που έλαβες στο Άγιο Βάπτισμα και την ανανεώνεις με τα άλλα Μυστήρια της Εκκλησίας.

Ο Αδελφός όμως δε θέλησε πια ν' αποχωριστή τον άγιο Γέροντα. Έμεινε στην υποταγή του και με την σοφή του καθοδήγησι αγωνίστηκε τον καλό αγώνα της αρετής, ως το τέλος της ζωής του.

Από το βιβλίο, «Γεροντικόν, Σταλαγματιές από την πατερική σοφία», έκδοση Ορθοδόξου Χριστιανικής Αδελφότητος «Λυδία», Θεσσαλονίκη 1987.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος – Κεντρική Εικόνα: Ερημίτης. Σχέδιο Ράλλη Κοψίδη)

Πηγή: pemptousia.gr